

UZASADNIENIE

Tytułem wstępu Sąd wyjaśni powody odstąpienia od sporządzenia uzasadnienia na formularzu. W sprawie prywatno – skargowej z oskarżenia wzajemnego wniesiono dwie przeciwstawne apelacje. Zarzuty zawarte w tych przeciwstawnych apelacjach częściowo zająbiają się, aczkolwiek zmierzają w innych kierunkach. Sporządzanie uzasadnienia na formularzu nie pozwala wręcz na takie łączne omówienie zarzutów obu apelacji, wymusiłoby to wielokrotne powtarzanie tych samych kwestii, względnie odwoływanie się do różnych rubryk formularza, zmuszając czytelnika do wielokrotnego wertowania tekstu w poszukiwaniu odniesień, czyniąc z tego dokumentu zawiłą szaradę. Dlatego, wobec złożonego charakteru sprawy Sąd Okręgowy odstąpił od sporządzenia uzasadnienia na formularzu, gdyż sporządzenie go w tej formie przy specyfice omawianej sprawy byłoby nieczytelne dla stron i nie zapewniłoby pełnej transparentności, a tym samym swobodnej realizacji prawa do obrony naruszając prawo stron do rzetelnego procesu. Ma to również oparcie w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2021 roku w sprawie III KK 77/21, opubl. Legalis).

Obie apelacje są bezzasadne.

Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił materiał dowodowy podchodząc obiektywnie do sprawy i zgodnie z prawdą ustalił stan faktyczny. Ponieważ jest to omówione w szczegółowym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie będzie tu powielane, dość powiedzieć, że Sąd odwoławczy aprobuje ocenę dowodów i ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd pierwszej instancji.

Zawarte w obu apelacjach zarzuty naruszenia art. 25 kk, poprzez brak przyjęcia kontratypu obrony koniecznej, są bezzasadne. Obie strony konfliktu dążyły do wzajemnej konfrontacji i do wzajemnego naruszania nietykalności cielesnej (w przypadku P. P. doszło również do wyczerpania dyspozycji art. 157 § 2 kk). Oskarżona P. T. nie poprzestała na obronie miru domowego, biegła za pokrzywdzonym P. P. do jego samochodu, naruszała jego nietykalność. Oskarżony P. P. przebywając już w swoim samochodzie nie miał potrzeby psikania pokrzywdzonej P. T. gazem pieprzowym w oczy. Żadne z tych zachowań nie nosiło cech obrony koniecznej.

Argumenty zawarte w apelacji dotyczącej oskarżonego P. P. związane z celem, w jakim udał się do samochodu, nie mają znaczenia w tej sprawie. Niezależnie bowiem od tego celu ani on nie miał powodu do rozpylania gazu pieprzowego w taki sposób, aby dostał się on do oczu pokrzywdzonej P. T., ani z kolei oskarżona P. T. nie miała powodu, aby wówczas naruszać nietykalność cielesną oskarżonego P. P..

Nie mają również znaczenia w tej sprawie argumenty zawarte w obu apelacjach, dotyczące naruszenia praw obu stron związanych z rodzicielstwem i ustalonymi widzeniami z dzieckiem.

Argumenty zawarte w obu apelacjach, związane z wymiarem kary, są bezzasadne. Kary wymierzone obojgu oskarżonym nie noszą cech rażącej niewspółmierności. Są to kary symboliczne, ale równe dla obu stron – i to to Sądowi Rejonowemu chodziło, aby otrzeźwić obie strony tego konfliktu i potraktować je obiektywnie, tak, jak na to zasłużyły. W tej sprawie nie chodzi bowiem o dotkliwe ukaranie żadnej ze stron, tylko o wywołanie efektu wychowawczego, jakim będzie skazanie.

Sąd z urzędu uzupełnił podstawy skazań za przestępstwa przypisane obojgu oskarżonym o art. 4 § 1 kk. Obie apelacje zawierały zarzuty niewspółmierności kar i dążyły do ich zaostrzenia. Obojgu oskarżonym wymierzono grzywny po 20 stawek dziennych. Tymczasem już po wydaniu zaskarżonego wyroku, bo z dniem 1 października 2023 roku, doszło do zmiany prawa karnego materialnego, w tym do wprowadzenia art. 33 § 1 a pkt 1 i 2 kk, zgodnie z którym za czyn z art. 217 § 1 kk minimalna kara grzywny wynosi obecnie 50 stawek dziennych, a za czyn z art. 157 § 2 kk 100 stawek dziennych. Dlatego co do obojga oskarżonych należało zastosować ustawę obowiązującą poprzednio jako względniejszą dla sprawców.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako sprawiedliwy utrzymano w mocy.

Co do kosztówpostępowania odwoławczego - obie apelacje okazały się w równym stopniu bezzasadne, co oznacza, że każdy z apelantów ponosi koszty procesu związane z postępowaniem odwoławczym na zasadzie z art. 636 § 2 kpk w zw. z art. 633 kpk (przy zastosowaniu wobec bezzasadności apelacji w sprawie prywatnoskargowej art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 636 § 3 kpk). Oznacza to, że obie strony ponoszą koszty procesu (uzasadnione wydatki stron) związane z występowaniem w sprawie odpowiednio obrońcy i pełnomocnika we własnym zakresie.

Na podstawie art. 8 i art. 13 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od obu stron na rzecz Skarbu Państwa po 30 zł tytułem opłat za drugą instancję. Ryczałt w postępowaniu prywatnoskargowym nie obejmuje bowiem opłat na rzecz Skarbu Państwa.